

vi kunne jo godt støtte det, der står i ILO's konvention om, at man kan skabe en domstol knyttet til ILO, som man kan slæbe lande, der overtræder arbejdstageres rettigheder, for og få dem dømt ved. Den mulighed bruges bare ikke i dag. Vi støtter det meget, men jeg er bange for, at det har meget lange udsigter at få sådan et redskab vedtaget. Men kunne det lade sig gøre, ville det også være et fremskridt.

Så vil jeg sige, at ja, vi skal have internationale aftaler, det skal vi, men der sker altså det modsatte. I WTO sker der ingenting, i EU sker der nærmest det modsatte, for som jeg har sagt i de korte bemærkninger, støtter EU – med støtte fra den danske regering og alle de EU-venlige partier i Folketinget – aftaler, der indgås med fattige lande i EU uden krav om overholdelse af arbejdstageres rettigheder, selv om man kunne have gjort det anderledes. Det er faktisk en mulighed, man kunne have brugt, hvis man havde villet.

Derfor vil jeg også sige til nogle af de andre argumenter om, at det ikke er nok, at Danmark siger nej: Nej, det er ikke nok, men det er en start, og der sker jo tit det, at når et lille land tager et initiativ, der kan høres, så har det betydning, ikke bare for det lille land, ikke bare sådan at vi er fri for at skulle købe f.eks. chokolade, der smager dårligt, hvis man tager fat i butikken i butikken, men også sådan at vi får en international reaktion. For der skal kun falde én dom mod et af de store multinationale selskaber, før de begynder at ændre adfærd. Det synes jeg også er værd at gå efter.

Man siger, at ikke alt kan kontrolleres. Nej, men man kan oprette nogle instanser, som gør, at hvis der kommer afsløringer af slavelignende arbejdsvilkår, børnearbejde eller anden mishandling, som vi f.eks. kender det fra kulminer, hvorfra DONG har købt kul, hvor faglige ledere bliver myrdet, jamen så kan man tage det et sted hen – man har allerede i dag nogle tilsvarende organer i Beskæftigelsesministeriet – og tage stilling til sagen, og se, om det er en sag, der er så vægtig, at den kan rejses og føres for en domstol og man kan få vedtaget et forbud.

Vi kan ikke gå enegang. Nej, men vi kan da gå mindst lige så langt, som man diskuterer det i USA. Det kan da vel ikke være forbudt i liberalismens Danmark at bare gå nogenlunde i retning af det, man diskuterer i det liberale USA, og det er f.eks. at indføre forbud, når man ved, at der sker grove overtrædelser.

Der nævnes CSR, altså social ansvarlighed. Jo, det er fint med en masse udmærkede aftaler. De er bare alle sammen frivillige, og der sker ikke noget, hvis man overtræder dem. Vi er nødt til at have nogle aftaler, der gør, at det har konsekvenser – der tales meget om konsekvens i Danmark – hvis man overtræder reglerne for arbejdstageres vilkår. Man skal ikke bare få en løftet pegefingert.

Det er synd for ulandene, bliver der sagt. Nej, det er synd for ulandene, hvis vi tvinger dem til at acceptere slavearbejde, børnearbejde, ringe miljø og ringe arbejdsvilkår i det hele taget. Det er synd for ulandene. Det er en hjælp til ulandene at sørge for, at de får bedre arbejdsvilkår i deres lande. Det er en hjælp til udvikling.

Det siges, at det giver dårlig konkurrence. Nej, det giver god konkurrence. Altså, liberalister burde elske det her forslag, for det her gør jo, at de, der snyder på vægten og mishandler deres ansatte og miljøet og dermed stiller sig i en bedre konkurrencesituation end den gode kapitalist, vinder. Den dårlige kapitalist vinder altså. Vi ønsker ikke, at den dårlige kapitalist skal kunne vinde. Vi ønsker bedre og mere fair konkurrence. Vi ønsker ikke, at man skal kunne opnå konkurrencefordele på det danske marked ved at krænke grundlæggende arbejdstagerrettigheder.

Vi håber altså, at vi kan komme lidt længere i udvalgsarbejdet end det, den her debat har vist. Jeg vil gøre opmærksom på, at et enigt Folketing før valget vedtog – og der kommer en rapport om det fra regeringen nu – at der skulle ses på reglerne for, at det, når staten køber ind, sker med overholdelse af de rettigheder, arbejdstagerne har. Når den rapport kommer, er jeg sikker på, at vi kan komme videre med en mere konstruktiv diskussion, som også vil kunne spille ind på ikke bare statens indkøb, men også sådan at vi andre, når vi går i butikker, kan få en lidt større sikkerhed for, at vi, når vi køber et stykke chokolade, kan spise det med god samvittighed.

Kl. 18:08

Formanden:

Tak til hr. Frank Aaen. Der er ikke flere, der har bedt om ordet. Det betyder, at forhandlingen er sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Det Politisk-Økonomiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.